

MARGARÉTA

1.

Szerettem ezeket a vonatfüstös, álmos délutánokat, az ájult csend paplanába burkolózó láthatár halvány remegését és a talpfák vastag bitumenszagát, amely nehéz hömpölygéssel falta fel a kecses kis sárgafehér margaréták halottak napjára emlékeztető illatát és a pipacsok kesernyés kipárolgásának zamatát. Ha a híd alá befurakodó keskeny kis csatorna áradt, valami kellemes, szinte hangtalan csobogás is vegyült a vonatok távoli szuszogásába, s az apró loccsanások a hídv tartópilléreinek tövében szabálytalan egységekre bontották a végtelen semmit. A nyugatról vöröstő napkorong ilyenkor már a tücsökzajos este ígérétét előlegezte, s békén hagyta a sínárok alatt ájultan pihegő, a mozdonyok csapágyaiból kicsorduló, olajjal gazdagon megöntözött kavicsréteget, s a csúzliba kívánczó kövecskék langyossá szelidülve simultak ujjaim közé — a déli rekkenő kemencéből már csak ennyi maradt.

A fecskék — úgy emlékszem rá, mintha ma lett volna — elhibáztam. Nem, annyira még nem volt sötét, talán a kő volt túl testes az ócska bicikliguminak, pedig milyen ígéretesen síklott az acélos madártest a víz fölél! Szinte magam se hittem, hogy elhibáztam, hogy csak egy-két vízcsepp freccsent az elsuhanó villásfarokra a becsapódó kavics nyomán. Biz' isten, ha most megremegne fenekem alatt ez a fényesre nyalt acélszágút, még a szemem se rebbenne.

A dongóval már több szerencsém volt. Itt húzott el a fejem mellett, de repülésébn volt valami álmos, bókászó szándék, amolyan akaromis, nemis élnivágyás, tétova szálláskeresés. Úgy szállt az első útjába eső margarétára, mintha ezer év terhét pettyentené rá arra a senyedvt levelű, meggyötört szárú, szomjas feketére füstlődőtt virágkalapra.

Mondom, itt már több szerencsém volt, a kavics a dongósúlytól föld felé nyomorodó margarétaszárat szelte ketté, és aztán a csekélyke ellenállást legyőzve versenyt pattogott, kergetőzött tovább a dongóval a keményre égetett sziken. Hanem a margaréta feke maradt, s bár most már nem láttam, de tudtam, hogy a vonatfüstös bóbíta hiába várja a reggeli harmatot: helyén üresen ásított a kavicsverte talaj homályfürdetésű szürkészöldje.

A dongót sem láttam már, valószínűleg meg sem kottyant neki a felriasztás ijedtsége, s most pár négyzetméterrel arrébb tántorogja

ki magából a hirtelen felreptetés fáradsalmát. Teheti, mert a tücskök még ugyancsak hallgatnak, a gyantázással valószínűleg bevárják az esti gyorsot. Tapasztalatból tudom.

A második és harmadik margaréta már nehezebben adta meg magát. A homály egyre sűrűsödött, csoda, hogy egyáltalán rá-ráhibáztam valamelyik szárra, hanem a fejek, azok derekasan potyogtak. A célzással nem sokat bajlódtam, csak bele a sürejébe, volt elég, lábam mellől már mind ellődöztem a formásabb kavicsokat, egészen csinos kis tyúkfürösztő teknőcske maradt a helyükön.

Mire összeszedtem a lekaszabolt margaréta-hullákat, a szárasabbját, már az este is rátört a csatatérre: a szemafor piros és zöld szeme a kanyarban mind erőteljesebben vibrált, hirdelve a gyorsnak a szabatot, a tehernek a tilosát.

Érdekes, ma nem hallottam az acélhuzalok surranását az apró kerekeken, amint engedelmesen vitték a váltóór üzenetét a lámpavilágba borult kis őrháztól a jelzőoszlopig a lustán elterpeszkedő töltés felett. A vadászat izgalma megsiketített. Pedig a drótok halk, szinte óvatos, mégis határozott csusszanása mindig bizsergő jóérzéssel köszöntött rám ott a vágányok messzibe nyúló partján.

— Úgy is szerzek egy olyan kis kereket! — határoztam el olyankor, ha a zizegő acélkigyó megindult az apró nütölt korongokon, de sohasem jutottam el a cselekvésig. A fémesen súroló hang elmúltával zsákmányoló kedvem is lelohadt — a következő szemaforváltásig.

Csak mintegy nyolc-tíz margarétát sikerült felszednem a beboruló árokpartról a kényszerű hazaindulás előtt, pedig önkénytelenül téptem is a csokrocskához egyet-egyet a még ép, kavics kerülte, alvásra készülődő szárákból, hadd legyen nagyobb a dicsőség.

Keletről, a kivilágított állomás felől épp akkor dobbant meg a föld, amikor végleg elhatároztam, hogy hátat fordítok a csendesen locsogó csatorna homállyal teleszaladó árkának. Most lüdtetik a gyorsot.

Az indóház fényeit bámulva, minduntalan bele-belebotlottam a keskeny, biciklijárta ösvényre legurult kövekbe, amint megindultam az unalomig ismert, a sötét kukoricás fekete útvesztőjébe bekanyarodó, hazavezérlő utacska felé.

— Nem várom meg a gyorsot! — határoztam el hirtelen, elszánt mozdulattal fordulva be a virágjukat hányó kukoricatáblák közé, pedig valamikor kilométereket szaladtam, hogy láthassam a mázsás mozdonykerekek alatt meghajló sínek zengő játékát, hogy beleshessek a kényelmes, első osztályú kocsik lebecsátott pillájú ablakszemein, s megbabonázva bámulhassam az utolsó vagon kissé mindig félrecsúszott piros szemaforját. De most valahogy nem kívántam a látványt.

Komoly éjszakába hanyatlott már a kis utca, ahogyan végigrobogtam a foghíjas házsorok között kezemben a margarétacsokorral, azzal a nyavalyásan kókadozó pár szálnyi haldokló bóbítával, s a késő esti hazavezetődésért kiosztandó anyai pofonok remegésével szívenben. Az utca vége, gyermekéveimnek titkokkal és tilalakkal benépesített alagútja már ott sötétlett a láthatáron, amikor megszólalt a Barátok templomában a nyolc óra utáni lélekharang jajongó csilingelése.

Biztosan tudom, hogy nem az előretolt, »csokolom«-mal megfejelt margarétacsokor bénította meg anyám máskor oly könnyen pofonra lendülő, szövöszékhez szokott tenyerét, hiszen nem is nyúlt a virágokért, valami más lehetett a dologban, mert ilyen könnyen azért mégsem lehetett anyát levenni a lábáról, de hogy mivel volt olyan nagyon elfoglalva, hogy alig vett észre, hogy nem hozta kapcsolatba a rozszant kiskapu csapódását a harangszóval, ma sem tudom.

Csak ült tovább a lépcsőn, maga alá szedett lábbal, bámulta a szomszédéktól átszűrődő beteges villanyfényt, melyet a feltolakodó hold egyre inkább elhalványított; csak hangtalanul mozgó ajkára tettem figyelmes, amint elsompolyogtam előtte, ugrásra készen az esetleg kilendülő tenyér elől: imádkozott, vagy a vacsora utolsó falatját nyeldeste, nem firtattam, csak az esett végtelenül jól, hogy ezen a vonatfüstös, margarétás estén nem kellett menekülnöm a szülői szigor elől.

Szótlanul kuporodtam mellé a zománcát vesztett hosszú lépcsőre a margarétahullákat az ölembe ejtve, s belemerültem a megbékélni készülő világ apró neszeinek örvényeibe.

Csibi meg-megcsörrentette láncát a homályba vesző kulipintyóba, a szalmátlan deszka minden koppanása tizenöt évének megfáradt kutyasorsáról morzézott, s a gangon túl, az agyonzsúfolt szoba koromsötéttségében Mami motozott nagy igyekezettel, hogy a mosogatás csörrenéseibe menekülten mielőbb befejezze a napot.

— Hol voltál? — cirógatott tarkón az egészen anyai hangzó kérdés, s én ettől azonnal megnyugodtam, mert tudtam, éreztem, hogy a pofon elakadt valahol a félúton a szándékszülő és az izommozgató góccok közötti idegpályákon.

— A réten. A vasútnál.

— Ott szedted?

— Ott.

— Van sok?

— Hát...

Itt elakadt a nyelvem. Csak nagysokára mertem megszülni a következő gondolatporontyot, annyira ránt a csend.

— A... Járáson több van!

Kivörösödött füllel hallgattam el, mert rögtön, már abban a pillanatban, ahogy kibukott számon az első szó, rájöttem, hogy számául cselekedtem. Még meg találja kérdezni, honnan tudom, hogy mi van a Járáson. És akkor...

— A Járáson?

— Mondják...

Ez nem volt igaz! Magam láttam, a saját szememmel a múlt héten, hogy rengeteg arra a margaréta, nem mondhatta azt nekem senki, hiszen én is beszélhettem volna én a Járásról. Messze volt az a hatalmas libalegelő a mi utcánktól, a szomszédoknak nemigen akadt arra dolguk, s ha igen, akkor is káromkodva ültek biciklire, hogy lekarakizzák a kilométereket az Újvidék és Szabadka felé elágazó vasúti

töltésen. Nekem fővesztés terhe alatt tilos volt odáig elkóborognom, de most anya nem figyelt fel az összefüggésre a kijelentés hirtelensége és a magyarázat bizonytalansága között, pedig máskor okvetlenül kinyomozta volna, hogy miért akarom még a gyanú árnyékát is elterelni magamról, a gyanúért, hogy jártam a margarétás libalegelőn.

— Eszö te máma? — csoszogott ki a holdvilágos gangra Mami a félretaposott házicipőben, hogy kiterítse a léckerésre a mosogatórongyot.

— Mit? — tettem fel a båtortalan kérdést, amelyben benne volt az is, hogy igen, az is, hogy nem.

— Mannát! — hozta ki a kis virágos pléhtányéromat Mami a lépcsőre.

— Itt kint? A sötétben? — emeltem meg a hagymával vastagon bezindelyezett zsiros kenyeret nyálmirigyeim heves kitörése közepette.

— Nem találod a szádat? Majd még külön gyújtunk az úrnak lámpát! Tartsd lúthon az orrod, ha rendszeren akarsz zabálni!

Most már biztos voltam benne, hogy veszekedtek. Ha Mami így beszél, akkor valami baj van: vagy Nenával, vagy anyámmal akasztotta össze a tengelyt.

— Ez honnan? — akadt meg Mami szeme a ronggyá hervadt, agyongyötört margarétákon.

— Mindenféle szemetet összeszed! — szusszantotta Nena bikát teterítő pillantással közvetlenül a fejem felett, s aztán nagy papucskaristolás közepette elhúzott mellettem a klozett irányába. Olyan váratlanul bukkant elő ágylepedővel elbarikádózott konyhája mélyéről, hogy megijedni sem volt időm. Most már egészen bizonyos, hogy veszekedtek. Miattam. Úgy szokták...

— Szedhetnél többet is belőle! — forgatta Mami nekiguggolva a nyeszlett csokrocskát. — Igazán nem tőrne le a kezed!

A válasz valhol elakadt a sűrű nyelések között, a hagymaszag összekeveredett a lépcső előtt kókadozó verbénák ájult illatával, de az »igenis« sehogy sem akarózott kifelé. A csendben világosan hallatszott, hogy Nénó ott hátul igen csörög a papírral, s Bátyó a belső szobájában most ejti ki kezéből a könyvet, végképp átadva magát a hajnalig tartó hortyogásnak.

Anyám csak a pléhtányér koppanására riadt fel gondolataiból, akkorát sóhajtott, hogy belerezdült a hernyóverte almafa, s csak ennyit mondott:

— Feküdni, mert holnap korán kelünk! Kimegyünk a Járásra Margarétáért...

2.

A hajnali felkeléseket a vonatfűstnél is jobban szerettem. Volt valami izgatóan kellemes abban, hogy nem láttam tisztán a világot, csak éreztem a tárgyak jelenlétét, ahogy fokról fokra váltak láthatóvá a házak, a fák, és ahogy megtelítődött az utca a hajnal neszeivel és illataival. A kialvatlanság borzongását is nagyon szerettem, mert ilyen-

kor úgy gyalogolhattam bele a készülődő reggelbe, mint egy pihetlall gazdagon kitömött dunnába. A cirógató, egyre melegedő reggeli szél, mint ócska kátránypapír-fedelet göngyölytette fel előttem a sötétséget, s a tiszta, pormentes fuvallat gyorsan kiképzette az álmodástól vézna tagjaimból. Jól ismertem ezeket a kakasébresztős, madárpittyegéssel gazdagon csipkézett reggeli ködöket, gyakran láttam a holdárnyék elmosódó bizonytalanságából előbb kifakuló, aztán testet öltő valóságot, az udvart, a kertet, a szomszédék házfedelét, a sarki villanykarót, a rapancsos kocsiutat az ablakunk előtt . . .

De a mezőt ilyenkor hajnalban még sohasem láttam. Az igazat megvallva, nem is gondoltam rá eddig, hogy ilyenkor rét is létezik, amikor a kakas még javában szól, s a nap aranyútját sem kezdték még el kövezni az égi útkaparók.

A sínek mellett mentünk, anyám és Mami karján árnyéktalanul ló-bálózott a kosár, s én bottalozva követtem őket a friss, hideg harmatot izzadó füvektől szegélyezett ösvényen. Itt nem húzódtott szemafordrót a vágányok mentén, messze voltunk már a várostól, itt már a teher-vonatok is komoly lendülettel száguldhattak, az állomás épülete alig látszott el ideáig: lámpáit egymás után oltogatta ki az előrelopakodó virradat.

Jobbra tőlünk végtelen síkság veszett bele a reggeli szürkület ködébe, megtűzdelve mindenféle gazzal és vakondtúrással, kóróval és számarkenyérbokkal, behálózva a háború kemény sörtéjű ecsetjével megvont lövészárkok-csikkokkal, telepetyegtetve beomlott falú tankcsap-dákkal. Valahol itt érhetett földet az az ejtőernyős, aki a tavalyi majá-lison a gyenge napon sütkérező, sátorkarót kopácsoló, lacikonyhát ke-rülgető szórakozók mulattatására kiugrott egy kis kávédarálóból. Állí-tólag összeijedte volna magát, mielőtt földet ért, pedig tiszt volt, meg-szokhatta a magassággal való kacérkodást.

A mező határozottan szürkébbnek tűnt így hajnal felé, mint az ud-varunk. Semmi néznivaló nem akadt rajta. Még margaréta is alig. No, talán ott, a forduló után . . . Csak nem jöttünk ki hiába ilyen messzire?

— Itt jó lesz — krárogta ki magából az álom utolsó foszlányait nagyanyám, s eres kezével bizonytalanul mutatott az enyhén hullámos messzeségre.

Szótlatlanul csúszunk le a magas töltésoldalon a pipacsok, búza-virágok és szemérmesen mosakodó, közeledtünkre szerteszaladó mar-garéták közé, s tétova léptekkel gázoltunk bele a vadvirágok birodal-mába kutató szemmel fürkészsve, hogy hol van a sűreje, a szebbje. Lá-bunk nyomán meghersént a napszitta fű, melynek száraz csörgését a reggeli harmat sem tudta simogatóvá puhítani.

— Csak igyekezzetek, mert mindjárt itt lesz a dél! — gyúrte nagy-anyám a kendőt a szoknya korcába, hogy annál nyugodtabban hajladoz-hasson az álmukba meglepett pipacsok és harmatban fürdőző marga-réták felé. Anyám kosara is odakerült a csontkemény, repedezett föld gyér fűtakarójára, s mire megfordultam, hogy kitésszögjem magamból a kelő nap látványának ingerét, már mind a ketten ott hajladoztak a felriasztott rovarlégiók zizegésében és tépték a sárgafehér kalapú ka-tonákat. Megfigyeltem, milyen óvatosan fogják meg a szárakat, azon

igyekezve, hogy minél mélyebbre sikerüljön a nyesés, hogy mennyi gonddal illesztik egymás mellé a harmatgyöngyös margarétákat, s hogy mint kötik össze a csomót, mintegy tizenöt szálat, egy vastagabb fű húrjával.

— Hozd csak a kosarakat! — csendült meg frissen és fiatalos jókedvvel anyám hangja, s már nyújtották is mindketten kezüket a cipeléstől megnyúlt fülű piaci alkalmatosságok felé. Szájtátva bámultam őket, amint frissen, fűgén majdnem egyszerre elhelyezték a bokrétákat. Ki-ki a maga kosarába.

Szedheted te is, de vigyázz, hosszú legyen a szára! — szegeződött rám szigorúan Mami szeme, s ettől nekem egyszerre elment a kedvem a kertészkedéstől.

Óvatosan, sunyító mozdulatokkal ódalogtam el a felderengő nap-sugár nekiszilajodó permetezésében, s nekihasaltam a mezőnek, mint-ha a világ legszebb margarétáját keresném, hogy azzal kezdjem a napot. Eszem ágában sem volt szedni! Kavics után kutattam, hogy kilövéődzhessen magam a síkság ablakveszélytől mentes nyugalomban, de egyetlen szemet sem találtam. Még göröngyöt sem! Nem volt ezen a napverte mezőségen semmi, ami engem érdekelt volna, ha csak az a néhány pipacsbimbó nem, melyet esetleg unalmamban majd később kibontok, hogy megnézzem: sör-e, bor-e, pálinka-e, tiszta színű paprika-e.

Elkeseredetten heppentem le a szűrös fűcsomókra egy óriási, megszáradt tehénlepény mellé, s mezítlábas talpam kezdtem vizsgálgatni, vajon látszik-e még rajta az a hólyag, melyet egy tüzes pántszeg égetett bele a minap a szomszédos kovácsműhelyben. Hát nemigen látszott! Erősen lekopott már a hólyagzás, de azért az emlék hideg-élős libabőrzése most is végigszaladt a hátamon, hogy ujjammal végigsimítottam a pörnkölés helyén.

Ekkor láttam meg a két nagy testű, fekete domború hátú bogarat. Egy lyukból bújtak elő, de oly észrevétlenül, hogy csak a hátukon megcsillanó hajnali napsugárra lettem figyelmes. Csöndes poroszkálással tartottak a nagy tehénlepény felé, egyenesen, mintha sínen járnának, s mikor odaértek, megtorpantak egy picit. Ekkor csatárláncba fejlődtek, s a nagyobbik vezetésével körbejárták a hulladékot. A második kör után ismét megtorpantak, s csáppal a rakásnak fordulva lassan bele-gázoltak a feketére égett lepénybe.

Föléjük hasalva alaposan megnéztem őket. Mit akarhatnak ugyan attól az árva csomótól, s ugyan mire mennek vele?

Mire? Nem telt bele öt perc sem, olyan remek golyóbist gyúrtak a sötétbarna massa egy részéből, hogy öröm volt nézni! Aztán az egyik nekifarolt a testénél valamivel nagyobb galacsinnak, hátsó lábait nekifeszítette, s elkezdte görgetni azt, míg a másik az ellenkező irányból, hátrálva, első lábával kaparva maga felé, segített görgetni a golyót.

— Anya! Anya! — visítottam fel a közlési ösztön roppant noszogató erejének hatása alatt, s vágattam a szemhatár széléig elkódorgott

hajlongó két alak felé. A nap mögöttünk kelt, s meggörnyedt, földre boruló alakjuk, domborodó hátuk színtelen fojtá mosódott az éles sugarakban.

— Mi az? Mit ordítasz! — emelkedett fel anyám, s el nem tudta képzelni, hova húzom olyan kétségbeesett erőfeszítéssel. Még Mami is utánunk baktatott köszvényes sziszegésével, de folyton dohogva, hogy elmúlik a nap.

A tehénlepényhez érve lihegve álltam meg, s elengedtem a margarétaszártól ragadós anyai kezet. A két bogár már a lyuk közelében járt. Utolsót taszítottak az irgalmatlanul lustán forduló galacsinon, s aztán megálltak tanakodni, vajon hogy lesz lehetséges befurakodni a lyuk száján a zsákmánnyal. Óriási gondban lehettek, mert nagyon csóválták a csápjukat.

Anyám szótlanul figyelte az erőlködésüket, amíg az egyikük faral a lyukba fordulva húzta, a másikuk felülről taszította a golyót, s Mami, aki csak ekkor ért oda, csalódottan morogta:

— Szartúró bogarak... — mintha legalább is aranyat ígértem volna neki az imént, mikor a margarétanyúvészből felriaszítottam.

— Galacsinhajtók — helyesbített anyám a népies elnevezésen, s leguggolt, úgy nézte az erőlködő bogárpárt. — Hogy küszködnek! — szakadt ki végül is belőle egy mély sóhaj, s eközben olyan messzire nézett, hogy megdöbbsentem.

— Eltaposom! — emeltem fel a jobb lábamat bizonytalanul, de az anyám mást gondolt.

— Hagyd, azért ők is szeretnek élni! — simította ki szememből az üstököt, amitől — szinte éreztem — zöld, margarétavéres lett a homlokom.

— Mindenki úgy él, ahogy tud! — dohogta Mami reszelős hangon, s szótlanul megindult a kosarak felé. Csak most láttam, hogy milyen rengeteget szedtek, míg én a bogarakkal voltam elfoglalva. A bogarakkal, melyekről sosem tudtam meg, hogy bejutottak-e a házukba. Nem akartam rájuk gondolni, elfordultam a lyuktól, anyám messzenéző, nagy szürke szeme járt az eszemben.

Mint nagy, sárga gombócok, úgy virítottak a két asszony karján a margarétával teli kosarak, amint megindultunk a töltésen az ébredő város felé, s kavartuk a könnyű port a kavicsokat kerülgetve, majd a külvárosi kocsiúton baktatva. Ha sokáig nézte az ember ezeket a margarétás kosarakat, az volt az érzése, hogy maguktól mennek, libegnek a házfalak mellett, s árasztják magukból a mező galacsinzagú, fűhlatos leheletét.

3.

Aznap még egyszer találkoztam a margarétákkal, mert egy időre eltűntek, hogy mikor, észre sem vettem, csak arra lettem figyelmes, hogy hűlt helyük. A kosarak fenekének poros körvonala egyedül és üresen ásított a gang egyenlőtlen kővén.

Egyedül maradtam a házban, a többiek elszéledtek, de őszintén szólva nem is nagyon izgatott a dolog. Megszoktam már, hogy gyakran

vagyok egyedül. A margarétákat sem sajnáltam, mert most más izgalmasabb kaland ígérkezett. Elhatároztam, hogy elmegyek azért a csúzliért, amelyet Feri ígért tegnapelőtt, s a lövöldözés boldog ígérétenek ízével nyemen nekilódultam a kiskapunak, feledve Járást, galacsinhajtót, margarétát és mindent.

Csak a városból jövet, zsebemben a vadonatúj »guci«-val, torpanítottak meg az ismerős sárgásfehér kalapok a Barátok temploma előtt. Ott találkoztam velük ismét, kissé porosak, kókadtak voltak, de azért elég türethősen festettek Mami kosarában, aki öreges mozdulatokkal rendezgette őket, s kínálgatta a járókelőknek a csokrokat:

— Naccságám, egy kis margaréta! Friss, egészen friss! — és ködbe borult szemmel, behúzott nyakkal és homlokára árnyékolt kendővel, tétován követte a szótlanul továbbállók érdektelen kacszását.

Hazáig szaladtam! Otthon egyenesen a zsúfolt kis szoba feketére kopott asztalához rohantam, s úgy vágtam ki a vázában hagyott pár szál margarétát az utcára a félig nyitva hagyott ablakon keresztül, hogy majdnem én is utána estem.

Aztán csak felkapaszzkodtam a zöld gyümölcsseit takargató almafa tetejére, leültem a megszokott ág villájába, s elboruló szemmel kémleltem az eget a szomszéd házsorok mögött kizöldellő jegenyék csúcán, ott, persze hogy ott van a vasút, a kis patakkal, s hátha meglátom a felgomolygó vonatfüst mindent beborító szürkés foltját!

... De most nem jött vonat.

S én már ezen sem csodálkoztam, hiszen valójában nem is hittem, hogy ott, a fűzek és jegenyék mögötti margarétás réten mozdulni fog ma valami is.

S azon sem csodálkoztam, hogy a margarétacsokrot estére ismét a vázában találtam. Alkalmasint Mami szedte fel a csúf, sárga virágokat az ablak alól, mikor üres kosarakkal, nagyokat nyögve úgy fél egy felé bedöcögött a foghíjas kiskapun a napégett udvarra.

... Végigcsoszogott a töredezett téglájú járdán a hőséget megtízszerező házfai előtt, felkapaszkodott a lépcsőkön a gangra, jól emlékszem, az elsőn és a másodikon is pihent egy cseppet, fejkendője a nyakába csúszott, majd még elvesződött egy ideig azzal, hogy hátrafelé, igen furcsán farolva, beeröltette a keskeny szobaajtón a két ormótlan kosarat, aztán csend lett.

Aznap nem is ebédeltem. Lehetséges, hogy mégis megártott a zöld alma ott a fatetőn?